

La Safor

JOAN PELLICER, L'HOMENOT DE BELLREGUARD

OPINIÓ
Alex Ruiz

Primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Bellreguard.
Portaveu del Grup de Compromís

Joan Pellicer i Bataller ja és fill predilecte del seu poble, Bellreguard [Sotaia de la Safor]. Pellicer és un homenot, un jornalero de la cultura o, en resum, el botànic valencià més important des de Cavanilles, com també se'l qualifica. És, en tot cas, d'aquells que desmenteixen la dita aquella de «El sant, quan més lluny, més miraculós». No era un sant: era un científic. Tampoc eren miracles, era ciència. I allò més important: tots els elements de la seua màgia els tenia a mà. Posava en valor el que és nostre. No vaig tindre la sort de conèixer personalment Joan. Quan dic «personalment» em referís a emportar-me amb mi part de la seua saviesa després d'una bona conversa amb ell, com els va ocórrer a molts dels qui el van conèixer. Però sí que he conegut la persona pública, el divulgador audiovisual. L'homenot, que segons el Diccionari Normatiu Valencià és «l'home que destaca per la seua gran aportació intel·lectual, artística o cívica». Sense cap dubte, si algú mereix el qualificatiu i aconsegueix no un, sinó els tres requisits, -el d'intel·lectual, el d'artista i el cívic- eixe és Joan Pellicer.

L'intel·lectual que proposava: ¿Seria tan difícil imaginar, junt a les encisadores i pulcres hortetes familiars i als bellíssims i ufanosos jardins particulars del poble i de la mar, unes sendes, unes séquies i uns ca-

mins igualment mirats i cuidats? I, ja posats a imaginar, tan fora de mare estaria destinar unes fanecades, per iniciativa particular o municipal, en el de l'Est o en Rodafam a recuperar un tros pur i exhuberant de la primitiva marjal de Bellreguard amb les seues aus, les seues flors i els seus samarucs i anguiles?

L'artista, entre molts d'altres, del Cant perdut:

«On, digueu, digueu, a quin infern ha anat a parar, sense culpa ni pecat, l'olivera de la pujada de la mar,

el seu fullatge de plata, la seua ombra fina com un vel; les llustroses mores del camí de la Dula i del de l'Esti aquell om gegant als portals de Rodafam? Però on són els estius d'abans?».

I la persona cívica i compromesa amb la seua terra, en totes les accepcions de la paraula: la que es xafa i la que es viu, la que definim i la que ens defineix. Com va deixar dit: «dissortadament a mi em toca treballar un poquet amb una certa urgència perquè la cadena de transmissió oral del saber popular, no només etnobotànic si no a quasi tots els nivells, pràcticament està trencada».

El de Joan Pellicer ha estat un treball immens per a fer possible que el llegat de tot un poble pugua sobreviure en uns temps on sabem

més de determinats personatges i modes a cinc mil quilòmetres de casa, gràcies a un senzill clic, que de la riquesa etnològica i natural que tenim a cinc minuts.

Per això, vull aprofitar perquè el reconeixement de l'Ajuntament de Bellreguard cap al seu fill predilecte no acabe en el Ple de nomenament ni en els actes programats en abril. Anime als meus companys de corporació a que publiquem la seua tesi doctoral «Recerques etnobotàniques al territori diànic o Comarques Centrals Valencians» que hores d'ara es pot descarregar des del web de la Universitat de València, però mereix sobradament que perdure en paper editada per l'ajuntament del seu poble.

Ja era hora que Bellreguard fóra agraït amb aquelles i aquells veïns

que han portat o porten amb orgull el nom del nostre poble arreu. Que destaquen en qualsevol que siga la seua tasca i que amb això honoren Bellreguard i que, alhora, són un exemple, un espill on mirar-nos i una guia perquè comencem a protegir el nostre entorn més immediat.

Per a protegir, cal estimar. I per a estimar, cal conèixer i comprendre i eixa crec que és, en resum, un dels aconsegiments de Joan Pellicer: donar-nos a conèixer, fer-nos comprendre, i amb això, aconseguir que estimem el nostre territori. Ara cal ser conseqüents i protegir-lo també.

Enhorabona a les seues filles **Anna i Júlia**, familiars i amatsats, i gràcies a Joan Pellicer pel seu treball, sense cap dubte, tot un projecte vital.

La família de Joan Pellicer amb la Corporació Municipal després del plenari en què el van nomenar Fill Predilecte de Bellreguard.

LA VERTADERA SEGURETAT CIUTADANA

OPINIÓ
Àngels Pérez

Regidora de Seguretat de l'Ajuntament de Gandia. PSPV-PSOE

En ple segle XXI, en una societat moderna, civilitzada i educada, sembla mentida que encara hi haja servidors públics que no entenguen la Seguretat Ciutadana com una tasca de mediació i convivència, de proximitat i diàleg. Són polítics que mesuren l'èxit o fracàs de la política en Seguretat Ciutadana atenent a les vivendes tapiades al cap del mes. Una frivolitat típica d'un govern autoritari i aficionat a les gestions de molta fotografia i poc diàleg.

Aquesta actitud frívola és la que van mostrar fa uns dies els regidors **Víctor Soler i Toni Abad**, que fins a fa uns mesos, quan estaven al govern, presumien i es fotografiaven cada vegada que la Policia Local ta-

piava una vivenda a Gandia. Però això és el que feien: posar rajola i poca cosa més. Res de mediació, cap gestió per garantir la convivència ni cap diàleg per esbrinar el drama de cada persona que hi havia darrere d'aquelles portes. Alçar murs era la seua única solució vàlida. Com altres polítics en altres temps, sense importar tot el que envoltava cada cas: rapidet per a la foto i a casa.

Gestionar la Seguretat Ciutadana és molt més que fer-se fotos davant d'una vivenda amb la porta precintada. El departament que ara tinc l'honor i l'orgull de dirigir és l'encarregat de treballar per a garantir, entre d'altres, valors tan importants com la convivència pacífica, l'erradicació de la violència, el correcte ús de les vies i espais públics de la ciu-

tat, o el compliment de totes i cadascuna de les ordenances municipals d'aquesta ciutat (eixes a les quals vostès maltractaren quan van ser govern, permetent als seus amics saltar-se-les a la torera). I treballar per eixos valors és treballar per a millorar la qualitat de vida. Així ho entenem aquest govern i així ho entenen els membres del cos de la Policia Local de Gandia

Des de fa uns mesos, Gandia és més lliure, més respectuosa i, fixen-se per on, més segura. S'han deixat de tapiar vivendes, s'ha garantit als ciutadans el dret a empadronar-se en la nostra ciutat i, malgrat totes les seues crítiques al respecte, cada mes milloren les dades de criminalitat a Gandia, tal i com es desprèn dels informes que tractem a les Juntes Locals de Seguretat. Per això, senyors del PP, tinguen clar que la Seguretat Ciutadana és fonamental per a aquest govern. Això sí: entesa d'una altra manera.

Volem un cos de la Policia Local proper amb els nostres veïns. Preo-

cupat per cada xicotet problema que preocupa a cada veí de la nostra ciutat. Treballant per tal de solucionar cada inquietud, cada queixa, cada problema. I volem que ho facen amb diàleg, garantint la convivència i el compliment de les ordenances municipals. Així és com entenem nosaltres la Seguretat Ciutadana, i no destinant fins a sis agents a buscar vivendes on poder alçar murs.

Aquest govern està pendent de les persones i dels problemes dels seus veïns. I quan cal actuar amb contundència, s'hi actua: el protocol es posa en marxa i, a hores d'ara, s'han precintant cinc vivendes, se n'han tapiat dues i s'ha actuat de forma conjunta amb la Policia Nacional en altres casos on la situació reclamava acció directa. Sí, ho hem fet com ho feien vostès, però amb una clara diferència: no creguem que siga necessari fer publicitat mediàtica per haver fet la nostra feina.

Tinguen clara una cosa: aquest govern mai farà un circ mediàtic d'un

problema social com és tindre a moltes persones sense vivenda per manca de recursos. Per això, el que sí fem és treballar dia a dia, colze a colze, amb els ciutadans i els seus problemes, buscant solucions i garantint la convivència.

Entenc, però, que per a vostès la Seguretat Ciutadana, igual que moltes altres coses, és només un circ on tractar de buscar baralles on vostès es mouen millor que ningú. Donat que sóc nova encara en estes coses de la política, quan el senyor Abad em va preguntar per l'edifici de la barriada de Corea, vaig pensar que li preocupava realment i volia col·laborar. Res més lluny de la realitat: volia carnassa per al seu circ mediàtic, oblidant que, com li vaig dir, estem treballant en la solució del problema, de manera coordinada, la Policia Local, la Policia Nacional, Serveis Socials i Sanitat. Sabem que vostès haurien acabat de seguida: alçant murs i deixant un edifici fantasma mentre centenars de famílies tenen problemes per garantir un sostre als seus fills. Però els temps, per sort, estan canviant, i aquest govern apostem per les paraules en comptes de les rajoles.